

Janko Samec:

Rimska cesta.

*Sveti se, sveti mi bela cesta
in po nji dva trudna popotnika gresta.
Dva trudna popotnika, lačna in žejna,
tja ... kamor ju žene ljubezen brezmejna.*

*Bi rada na daljni se gori spočila,
pri Materi božji goreče molila
in dušo očistila zmote in greha
pri Njej, ki vseh dobrih je sladka uteha.*

*Na poti sta dolgi od jutranje zore
in daleč, še daleč do svete je gore.
A tare ju glad in žeja mori ...
Bog vé, če dospeta do kraja poti?*

*Marija Pomagaj ju ugleda sred stiske
in vé, da od daleč k njej gresta v obiske.
Zato si izprosi za trudna človeka
od Usmiljenja božjega kanglico mleka.*

*In brž z njo odpravi se jima naproti —
Zgodi pa se ji, da na strmí poti
iz kangle od konca do kraja neba
curljajo ji kapljice mleka na tla.*

*A kar je pijače na dnu še ostalo,
moči je obema še toliko dalo,
da prišla zaprosit svoj dušni sta mir
k Mariji Pomagaj še tisti večer ...*

*Med tem pa, ko v cerkvi sta verno molila
in božjo Previdnost goreče hvalila,
se Rimska je cesta iz nočnih temin
nad njima prižgala v večer spomin.*